

SØNDAG D. 4. MAJ 2008 -

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Mattæusevangeliet kap. 28 v. 18-20

Epistel-læsning: Romerbrevet kap. 8 v. 31-39

PRÆDIKENTEKST: **JOHANNESVANGELIET KAP. 17 v. 20-26**

Da Jesus var på vej fra det påskemåltid, hvor han indstiftede nadveren, til Getsemane Have, hvor han blev taget til fange for at blive korsfæstet, da bad han den bøn, som vi her læste et lille stykke af.

Han ved, hvad der venter ham. Han har forudsagt det for disciplene tre gange med klare ord, som de ikke fattede noget af. Nu har han forudsagt det en fjerde gang, da han gav dem nadveren:

“Dette er mit legeme, som gives for jer - dette bæger er mit blod, som udgydes for jer.”

Selv om han med guddommeligt klarsyn vidste, hvad der skulle ske - også på den anden side af korsdøden - så var han ikke den, der på overmenneskelig vis svømmede ovenpå, som om korsdøden blot var et ubehageligt intermezzo, der skulle overstås inden opstandelsens store glæde. Nej, han var 100% menneske som vi, og han var bange. I Getsemane overvælder angsten ham.

Guds Søn havde givet afkald på at være Gud lig og var helt og aldeles menneske. Som vi kunne han se og genkende og forstå så langt som til dødens punktum. Hvad der fulgte derefter påskemorgen, måtte han lade hænge i sin tillid til sin Himmelske Far, uden - derfra, hvor han var nu - at forstå mere af det, end vi gør. For han var menneske.

Det er i det lys, vi skal høre hans ord, når han beder. Det er en døendes bøn.

Hele vejen fra ovensalen, hvor de havde spist måltidet, har han talt med disciplene om dybe og høje og livsvigtige ting. Samtalen borer som et sneglebor ned i temaet: Selv om jeg går bort nu, så er I ikke alene. Jeg sender min Ånd. Jeg er hos jer. I er elsket med en evig kærlighed.

Om og om igen, dybere og dybere taler han, for at de dog må gribe det. Nu slipper forklaringerne op. Den dødsmerkede Jesu hjerte står på vid gab, for nu kan han ikke forklare - nu må han bede.

“Jesu ypperstepræstelige bøn”, som vi kalder denne bøn, er Jesu testamente - hans sidste og dybeste vilje. Her sammenfattes hele hans livsværk i fremtidsperspektiv, i en bøn om, at det, han var kommet for - det han skulle give sit liv for - at det må lykkes.

Og her i de sidste øjeblikke, hvor han har fred til at bede, beder han - ikke kun for de disciple, han fulgtes med til Getsemane - han beder for os: “Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig.”

Han beder for sin kirke - til alle tider. På det tidspunkt var kirken fremtid. Og hans bøn favner også os i dag - og det, vi i dag ser som fremtidens kirke.

Under vore himmelstrøg rumsterer der en udbredt bekymring for fremtidens kirke. Der fremtidsforskes i kirken, og der bliver givet mange kloge bud på, hvordan kirken skal strikkes sammen og gebærde sig, hvis den skal have en fremtid i Danmark.

I BaptistKirken er vi i færd med en kraftig forandringsproces. Vi skal omlægges fra at være det ret homogene kirkesamfund, vi var engang, til at være et netværk, der er gearret til at gå i klinch med fremtidens udfordringer.

Her i menigheden har vi huset bekymringen, da vi i nogle år oplevede en ledelseskrise.

Hvad stræber vi efter, når vi tænker på kirkens fremtid? Hvad fokuserer vi på? Hvad beder vi om? Ledere? Præster - vi har præstemangel? De rette strukturer? Givervilje og giverglæde, så vi kan gennemføre alle de ideer og projekter, vi finder på, så vi kan sige, at vores mission lykkes? Hvad stræber vi efter? Hvad beder vi om?

Hvad bad Jesus om i sin sidste vilje?

“At de alle må være ét, for at verden må tro.” Sådan bad han.

Enheden mellem Jesu disciple er det stærkeste vidnesbyrd for verden om, at Guds rige er på færde.

Hvorfor det?

Hvad er det største og det første bud? Det ved vi: Du skal elske Gud - og lige med det: Du skal elske din næste. Det kan vi udenad, men vi glemmer ofte den første sætning, der hører med: *Hør Israel, Herren vor Gud, Herren er én.* - Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke.

Herren er én - og alt hvad han rører ved, alt hvad han favner og inddrager i sit rige, må blive ét. Der ligger en stor og dyb hemmelighed med umådelig rækkevidde i sætningen, “Herren er én.” Den hemmelighed kan forklares lige så lidt, som Gud selv kan forklares. Den skal smages med hjertet, mærkes på sjæl og krop. Det går ikke an at elske Gud halvt. Og budet om at elske Gud af hele sit hjerte, hele sin sjæl og hele sin styrke er i grunden et voldsomt stort krav, som næppe noget menneske kan leve op til.

Og dog må alt, hvad Gud kalder sit, blive ét - fra det enkelte menneskes brudte liv til fællesskabet i hans folk, fællesskabet blandt hans børn.

Teksten her - Jesu bøn om kirkens enhed - er nok den mest anvendte tekst ved økumeniske gudstjenester og fælleskirkelige arrangementer. Så taler vi om enhed. Vi synger sammen, vi beder sammen - og det er godt! Så går vi hver til sit og mødes igen til udvalgmøde, for at diskutere, hvornår og hvordan vi igen kan demonstrere den enhed i kirken, som vi erkender ikke er der. Som om vi kan arrangere os ud af kirkens splittethed og således opfylde Jesu bøn om kirkens enhed.

Det er ligesom når vi bekymrer os for kirkens fremtid og diskuterer alle de udfordringer, vi dér kan få øje på. Der går ikke mange øjeblikke, før vi sidder der med hver sin lille dagsorden, hvor det i virkeligheden er os selv og hverken Kristus eller kirken, der er i fokus. Og hvem kan med det fokus elske Gud af et helt hjerte?

Men det var jo ikke os, Jesus bad til for Kirkens fremtid og om kirkens enhed. Han bad til sin himmelske Far. Og lad os nu lytte nøje til Jesu bøn og bede med.

Hør, Jesus beder sin himmelske Far om, “at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig.”

Og hvordan har Gud elsket sin Søn? “... du har elsket mig, før verden blev grundlagt.”

Med den kærlighed - evig, ubrydelig - elsker Gud sin kirke - elsker Gud os.

Det er grundlaget både for kirkens fremtid - at dødsriges porte ikke skal få magt over den. Og det er grundlaget for kirkens enhed : Den kærlighed, der var til, før verden blev grundlagt - den kærlighed, som er Gud - for Gud er kærlighed.

Det er ikke kun grundlaget, som vi med vore diskussioner og tiltag og arrangementer skal bygge videre på. Det er selve kirkens indhold. Det er vort liv som Guds børn, vor identitet i denne verden. For hør, hvordan Jesus slutter sit testamente:

“... jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.”

... at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.

Sådan slutter Jesus sit testamente - med at vende det store kærlighedsbud med kravet om at elske Gud helt og udelt med alt, hvad vi har og er - det krav, som intet menneske kan leve op til - han vender det totalt på hovedet : at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.

Vi er skabt i Guds billede. Skabt med evne og kapacitet til at elske. Men som alt, hvad vi syndere er og kan og gør, er vor kærlighed altid begrænset og delt - som et svagt og utydeligt spejlbillede af den kærlighed, som skabte os og gav os livet. Og dybest set, har vor kærlighed altid os selv som endemål, for vor kærlighed holder ikke til ikke at blive gengældt. Derfor bliver vor kærlighed altid en kærlighed med forbehold - en kærlighed, der smyger uden om, når det gør ondt - en kærlighed, der ofte reducerer sig selv til en passiv flinkhed og pæne ord.

Hvis det kun er den kærlighed vi kender, så forstår jeg godt, at nogle nu og da kan antyde, at jeg snakker for meget om kærlighed i mine prædikener. For hvis man taler for meget om den kærlighed, så ender det med en romantisk grød af ord uden forbindelse til livets realiteter.

Vi skal nu ikke ringeagte den kærlighed, vi kan elske med. For er den nok så begrænset og nok så svag, så er den dog et spejlbillede - om end vagt og tåget - af den kærlighed, der skabte os. Og dybest set - når vi lader vor kærlighed finde udtryk, er det udtryk for en længsel efter den kærlighed, vi har tabt og glemt.

Men den kærlighed, Jesus her taler om i sit testamente, er en ganske anden og uendeligt meget større kærlighed end vor egen kærlighed. Det er den kærlighed, der har bundet den treenige Gud, Fader, Søn og Helligånd sammen i evighed, så at Herren vor Gud er én. Det er den kærlighed, ud af hvilken Gud skabte sin skabning, for at elske den. Det er den kærlighed, der blev ved at elske og længes, da vi med vor synd havde vendt Gud ryggen. Det er den kærlighed, der drev Guds Søn til vor verden som menneske. Det er den kærlighed, der drev dette menneske, der selv var Gud, helt derud i vore lidelser, at han fandt sig selv, *Gud* fandt sig selv i gudsforladthedens mørke på korset for at hente hele verden op af gudsforladthedens mørke, for at favne os - os, der aldrig kunne elske Gud af et helt hjerte - favne os med den evige kærlighed, som er Guds hele væsen.

Ikke nok med at han favner os i den kærlighed. De sidste ord i Jesu testamente lyder: "... for at den kærlighed, du har elsket mig med, *skal være i dem*, og jeg i dem."

Hvordan er det muligt? Det er muligt, fordi Guds Søn i sit liv som menneske, i sin død for vor skyld, i sin opstandelse fra vor død har nedbrudt ethvert skel mellem den levende Guds og os, så Guds Ånd kan tage bolig i os, så at Kristus ved ham er i os.

Se hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn - og vi er det!

Den kærlighed er selve Guds væsen. Den kærlighed er Guds kirkes indhold og liv. Den kærlighed er kirkens fremtid. Den kærlighed er kirkens enhed. Den kærlighed er vor identitet som Guds børn. den kærlighed er vort fællesskab.

Den kærlighed kan vi ikke mande os op til - vi kan ikke diskutere eller arrangere eller organisere os frem til den.

Vi kan blot modtage den, idet vi retter sind og sans og hjerte mod Jesus Kristus. Det er den eneste livsvigtige aktivitet i Herrens kirke, som har så travlt med alle mulige andre aktiviteter. At rette sind og sans og hjerte mod Jesus Kristus.

Han har givet os et mødested, hvor vi altid kan finde ham - ét mødested i fire skikkelser, men dog det samme. Det er nævnt i den beretning, vi skal høre på søndag, når det er pinsedag.: De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne. - Ordet, fællesskabet, nadveren og bønnen.

Nu er vi allerede på vej ind i næste søndags prædiken, så vi må hellere stoppe her og sige:
Fortsættelse følger.

Om lidt skal vi fejre nadver. Der møder vi ham, Jesus Kristus. For dér gør han sit legeme og blod på korset til nærværende og livsnær virkelighed for os. Det er ikke kun brød og vin, der rækkes os. Det er selve den kærlighed, som Gud elskede sin Søn med fra før verdens grundvold blev lagt, for at den kærlighed skal være i os og Kristus være i os ved sin Ånd.

Amen.